
Pollágh Péter

ARISZTOKRATA KÖLTÉSZET

Valamit forgatnak a szájukban, mert fáj.
Kockacukrot: kristályos gyereksziklát,
ami szemcsénként oldódik a verőérben.
Piros hemoglobin-bobokon úsznak
a vattafehér szemcsék egyesével el:
Veszendőbe. Vérbendőbe. Vesztőföldre.

Mi ez a fehérverés? Fogak esnek az égből?
Vagy csak égüstemények?

Aprószentek, kabátban, kalapos gyászban.
Síró zakóban, jajongó kosztümben
húzódnak a gyökjel alakú párkány alá.
Elszakadt vegyértékek. Özvegyek.

Fehér és vajas foltok a ravataltól a kiskapuig.
Téli tölcsérek, vaníliák, csokik, régi töltények.
Csokoládés töltetek, mákos ágyúneműk, puskaoros
bejglik, bánok, bégek, szomorú tört-egészek.

Összekoptak a kis öregek. Játékruhájuk van.
Margarinszínű a hajuk, mamakék a gombjuk.
Mannakalapban magukért beszélnek.
Szólnak a csengettyűk, míg ismételnék egy fohászt:
nincsen kormányom más, csak a mennyei kormány.

A kicsoportos sírok közt így olvad el egy úri osztály.
Mindegy, hogy mondod, ma eltörnek egy lázmérőt,
egy legendát, előbb-utóbb magát az öntőformát.
Hideges, formátlan a föld, kettétörik a szívlapát.

Nézem gombóc-pofákon a magentás szájakat:
az egyik arról beszél, hogy arisztokrata költészet,
de lehalkítja magát. Az a múltban játszódik vagy
a jövőben? – dobja oda a másik még,
mint egy roládot, aztán elfogják, felfogják a hangját.
Ami kifolyt belőle, azt felitatják.
Elhúzzák a vízfüggönyt a szeme előtt,
aztán bekötik a hangját.
A tenger habját látom ott a száján.

EGY ÚRI OSZTÁLY

Fertőzött, gyulladt vérrel itatták,
idejekorán majdnem likvidálták.
Letört urak, rég a Régiségben élnek,
mégsem szólítják egymást vitéznek.
Altatós dobozban arcdarabkák.
Megszentelt szerelememlékek.
Mátkák. Nem veszi el őket senki.
Bevehetőek, újratermelődnek.
Míg játszik a kéz a csészealjjal:
a demencia cukra hullik a sötétbe.
Málnaszörpöt adnék nekik,
egy vérből valót.

Olyan színűek, mint az ég,
nem nézi el senki.

Voltunk, mint ti, lesztek, mint mi:
ez a szakállas, síros mondat világít,
mint a hullakréta, foszló fák alatt,
a sír kopó kövén.